

HỒ PHỈ MƯỜI BỐN

TRIỆU BÁN SƠN THANH TOÁN MÔN HỘ

Quần hào thấy môn hộ sau lưng Hồ Phỉ sơ hở rất lớn chẳng phòng bị chi hết không khỏi lo thay cho gã. Dè dặt gã nhẹ nhàng bước tiến về phía trước khiến cho phát chưởng của Vương Kiếm Anh đánh vào quăng không.

Môn Du Thân Bát Quái Chưởng đã chuyển động là không dừng lại. Bất luận phát chưởng ra có đánh trúng hay không, chân vẫn cất bước đều, tay vẫn phát chưởng liên miên.

Hồ Phỉ mặt hướng về cửa sảnh đường ngó thấy Vương Kiếm Anh rảo bước chạy qua mé hữu, lập tức khoa chân bước qua mé tả. Giữa lúc ấy, Vương Kiếm Anh phóng chưởng lại đánh vào quăng không. Nên biết Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái. Vậy pho Tứ Tượng Bộ cùng Bát Quái Chưởng theo nguyên lý có chỗ thông đồng.

Tứ Tượng Bộ trong Hồ Gia Quyền Phổ là bộ pháp nhập môn để tập quyền cước khí giới chứ không dùng để đả thương địch. Lúc này Hồ Phỉ luyện rất thuần thục. lát sau gã chấp hai tay để sau lưng ngưng thần nhìn không lý gì đến Vương Kiếm Anh có ra chiêu hay không, chỉ thấy hấn chuyển qua mé tả là gã bước sang mé hữu. Hấn chạy về phía trước thì gã lùi lại phía sau. Như vậy, bất luận đối phương chọt trước chọt sau, chọt tả chọt hữu, gã chỉ cần bước ngược chiều một bước là tránh được, miễn là bước đúng phương hướng và đúng kích thước. Việc luyện Tứ Tượng Bộ cũng phải đúng tiết tấu hành động như Du Thân Bát Quái Chưởng. Phép Du Thân Bát Quái Chưởng hễ đã động thủ là phải liên tục đánh ra bốn lần tám thành ba mươi hai chiêu. Vương Kiếm Anh càng đánh không trúng càng nóng nảy, cả đầu ngón tay cũng không đụng được tới Hồ Phỉ.

Triệu Bán Sơn theo dõi cuộc đấu không khỏi than thầm :

-Vương Kiếm Anh học được tuyệt nghệ của phụ thân nhưng chỉ biết theo đúng phép cũ, lúc lâm địch chẳng hiểu tùy cơ ứng biến. Xem chừng Vương Duy Dương không còn ai kế tiếp được nữa rồi.

Vương Kiếm Anh đã sử xong ba mươi hai chiêu Bát Quái Chưởng trong đệ nhị tiết. Thương Bảo Chấn lấy thuốc giải ra hô :

-Đại sư bá ! Đại sư bá uống thuốc rồi hãy thu thập thằng nhỏ đó.

Lúc này Vương Kiếm Anh cảm thấy tay trái dần dần tê dại, sử không linh nữa, biết là chất độc đã đưa lên. Hấn liền nhảy ra ngoài vòng đón lấy thuốc giải uống.

Triệu Bán Sơn nói :

-Vương sư huynh ! Tại hạ xem chừng...

Vương Kiếm Anh biết lão sắp đưa ra lời khuyên giải. Nếu để lão nói ra rồi mà không nghe theo là không nể mặt lão. Hắn liền xua tay lia lia gạt đi rồi nhảy vào vung chưởng lên đánh Hồ Phi.

Chưởng hắn ra rất ngắn mà ra tay rất trầm trọng. Nguyên hắn đã hiểu rõ Bát Quái Chưởng Pháp cực kỳ lợi hại trong Bát Quái Môn. Trong lúc đó Vương Kiếm Kiệt mới đánh rú một đòn Nội Bát Quái đã khống chế được Thương Bảo Chấn. Công phu của Vương Kiếm Anh còn tinh thâm hơn Vương Kiếm Kiệt nhiều. Môn Nội Bát Quái Chưởng Pháp ra tay tuy ngắn mà cực kỳ tàn độc. Hồ Phi mới tiếp ba chiêu đã cảm thấy không chống nổi. Gã la trâm :

-Hồng bét !

Gã thấy đối phương bước qua mé tả vội cất chân lên dẫm vào tả cước đối phương.

Vương Kiếm Anh quát mắng :

-Người muốn chết chăng ?

Chân trái hắn co lại, lúc đưa chân phải ra liền trật vào Bát Quái.

Vương Duy Dương dạy con luyện nghệ quy củ rất nghiêm khắc, không được sai trật mảy may. Người con lớn của lão lại bản tính cố chấp, lúc lâm địch, chân có đạp đúng phương vị mới chịu ra chiêu.

Lúc Vương Kiếm Anh xô địch hai chân cho đứng lại thì Hồ Phi lại nhằm mu bàn chân hắn đạp vào.

Cách đánh láo nhào nào những bậc anh hùng thành danh không thềm làm nhưng Hồ Phi lại thích bướng bỉnh lì lợm.

Vương Kiếm Anh bị gã dẫm lên chân mấy lần, tâm thần đã hơi rối loạn. Hồ Phi thấy có cơ hội, đột nhiên phóng chưởng đánh vào bụng dưới đối phương. Vương Kiếm Anh quát :

-Giỏi lắm !

Hắn đưa cả hai tay đẩy vào bàn tay đối phương.

Lúc này đã thành hai thế bên đối chưởng thực sự, không còn chỗ nào để đưa cái khéo cái khôn vào được. Hồ Phi toàn thân chấn động. Tay trái gã đẩy chưởng ra nhưng bị luồng lực đạo của đối phương rất trầm trọng đè ép. Lúc này gã chỉ thoái nhượng mà nội tạng lập tức bị chưởng lực đối phương làm cho chấn động ra sức chống chọi.

Triệu Bán Sơn thấy Hồ Phi sắp thất bại đến nơi liền cười nói :

-Hài tử ! Người thua rồi. Còn liều mạng làm chi ?

Lão đưa tay ra khẽ vỗ vào lưng Hồ Phi. Một luồng nội lực truyền qua người gã.

Vương Kiếm Anh liền cảm thấy hai tay tê chồn, trước ngực nóng lên. Hấn vội rút tay về lùi lại.

Triệu Bán Sơn nói :

-Vương huynh ! Công lực của Vương huynh cao thâm hơn thằng nhỏ này nhiều, còn tử thí làm chi nữa ?

Lão lại khẽ vỗ vai Hồ Phỉ khen ngợi :

-Giỏi lắm ! Giỏi lắm ! Chỉ năm sáu năm nữa là cả ta cũng không địch nổi người.

Lão nói câu này dĩ nhiên bảo họ Vương không ăn thua gì đâu.

Vương Kiếm Anh mặt nóng lên, hấn tự biết công phu mình còn kém Triệu Bán Sơn xa. Hấn muốn đáp lại mấy câu để gỡ thể diện nhưng không biết nói sao, bất giác đứng ngậy người ra.

Vương Kiếm Kiệt thấy bàn tay trái huynh trưởng tím đen, hiển nhiên trúng độc rất nặng liền nhìn Thương Lão Thái hỏi :

-Có thuốc giải độc rịn ngoài da không ?

Thương Lão Thái lắc đầu.

Triệu Bán Sơn lấy trong bọc ra một cái bình nhỏ màu hồng, mở nút ra nói :

-Tiểu đệ có chế lấy ít thuốc giải độc tán khá công hiệu.

Vương Kiếm Kiệt biết lão là một đại hành gia về môn ám khí. lão không uống thuốc giải chẳng nói làm chi mà đã mang theo tất nhiên công hiệu như thần. Hấn rất lo âu về an nguy của huynh trưởng.

Triệu Bán Sơn đổ vào bàn tay hấn một chút thuốc tán, cười nói :

-Bấy nhiêu là đủ rồi.

Hành động này khiến cho Vương thị huynh đệ chẳng thể nào làm khó dễ cho Hồ Phỉ được nữa.

Triệu Bán Sơn tay chấp sau lưng, bước lui bước tới trong sảnh đường, miệng đồng dục nói :

-Chúng ta học võ nghệ, công phu dĩ nhiên có kẻ hơn người kém, chỉ cần tâm địa quang minh lỗi lạc, hành động không hổ với trời đất. Còn công phu cao thâm dĩ nhiên là hay, bằng võ nghệ kém một chút cũng vẫn được người kính trọng. Triệu mỗ bình sinh rất căm giận những ai làm việc ác độc, những kẻ tiểu nhân đê hèn vô liêm sỉ bán bạn bè để cầu vinh hiển.

Giọng nói mỗi lúc một nghiêm khắc, lão trợn mắt lên nhìn Trần Vũ.

Trần Vũ cúi đầu xuống không dám tiếp xúc mục quang với lão.

Đột nhiên hấn liếc mắt, giạt bắn người lên.

Nguyên Thương Lão Thái phát ra bảy mũi kim tiêu đều bị Triệu Bán Sơn bắt lấy liệng rơi xuống đất.

Hồ Phi dùng một mũi dâm thương Vương Kiếm Anh rồi kể đó hai bên đối chưởng, những mũi tiêu kia vẫn còn bỏ dưới đất.

Lúc này Triệu Bán Sơn ước lui bước tới trong sảnh đường, chân lão ngẫm vận kinh lực dẫm lên bảy mũi kim tiêu cho cắm ngập xuống nền gạch. Mũi tiêu và mặt gạch phẳng lì lại rất ngay ngắn. Mọi người thấy Trần Vũ biến sắc liền ngó theo nhãn quang hắn, đều lấy làm kinh dị. Ai cũng hiểu lão lộ ra chút công phu này một là để cảnh cáo Thương Lão Thái đừng dùng ám khí tôi chất độc nữa, hai là bức bách Trần Vũ phải đền nợ, người ngoài không cản trở.

Trần Vũ đảo mắt nhìn quanh, thấy anh em Vương Kiếm Anh buộc vết thương, Thương Lão Thái và Thương Bảo Chấn nghiêng rặng nghêsn lợi ra chiêu phần nợ đến cực điểm. Mã Hành Không lăm nhăm gật đầu, ẹn Trọng Tường mặt xám như tro tàn.

Hắn biết là chẳng một ai dám ra tay viện trợ mình dâm liền lớn tiếng :

-Hay lắm ! Ngày thường chúng ta hô huynh gọi đệ, là chỗ hảo bằng hữu nhưng bữa nay Trần mỗ bị cưỡng địch uy hiếp, tình bằng hữu đi đâu mất cả rồi ? Họ Triệu kia ! Chẳng cần phải đi đâu. Cứ động thủ ngay ở đây quách.

Triệu Bán Sơn đáp :

-Được lắm.

Bỗng lão nghe sau lưng tiếng gió rít đến liền biết có kẻ phóng ám khí tập kích.

Tiếp theo lại nghe tiếng người quát :

-Hảo bằng hữu đã đến đây.

Triệu Bán Sơn không quay đầu lại, quay hai ngón tay đưa ra cặp ngay được lưỡi phi đao nhỏ bé. Lưỡi phi đao này phóng tới rất gấp bằng luồng kinh lực dương cương.

Lão tiếp được phi đao, người hơi run lên vì thủ pháp phóng ám khí không giống như chi phái Thiếu Lâm ở Bồ Điền tỉnh Phúc Kiến.

Lão liền cười hỏi :

-Vị bằng hữu này nguyên là đồ đệ chùa Phúc Kiến ở núi Tung Sơn. Phải chăng ông bạn là cao đồ của Bất Nghi Đại sư ?

Người phóng ám khí chính là Hồ Bất Nhã, một hảo thủ trẻ tuổi trong phái Thiếu Lâm ở núi Tung Sơn.

Bọn Vương thị huynh đệ, ẹn Trọng Tường, Trần Vũ đều giật mình vì Triệu Bán Sơn chưa quay người lại, hình bóng Hồ Bất Nhã chưa thấy đâu mà lão đã đoán ra sư thừa cùng môn phái không sai chút nào.

Triệu Bán Sơn nghĩ thầm trong bụng :

-Hồng Hoa Hội mở ra ở Hội Cương mới cách đây mấy năm, ta dời khỏi Trung Nguyên chưa bao lâu mà xem chừng thanh danh không còn vang dội như trước. Ta

cần bảo vệ đứa nhỏ, muốn gọi một người ra ngoài mà không ngớt bị họ cản trở, thật là phiền phức vô cùng. Nếu bữa nay mình không lập oai thì bọn hậu sinh sẽ chẳng coi Hồng Hoa Hội vào đâu nữa.

Lão bèn đồng dục nói :

-Vị hảo bằng hữu nào đó hãy đứng yên đừng có nhúc nhích.

Lão không chờ Hồ Bát Nhã trả lời, hai tay đã đưa về phía sau giơ lên mấy cái rồi mới xoay mình lại. Lão vẫy tay liên hồi. Mọi người hoa mắt ra.

Bỗng thấy phi đao, kim tiêu, tụ tiễn, bối hổ, thiết bố đề, phi hoàng thạch, thiết liên tử, kim tiền tiêu, vang lên những tiếng loảng xoảng không ngớt và đều nhắm bắn tới Hồ Bát Nhã.

Vương Kiếm Anh kinh hãi vô cùng, lớn tiếng la :

-Triệu huynh đệ nên nhẹ đòn một chút.

Triệu Bán Sơn cười đáp :

-Đúng thế ! Đúng thế ! Dĩ nhiên Triệu mỗ phải dung tình.

Lúc mọi người ngó thấy Hồ Bát Nhã, ai nấy không khỏi trợn mắt há miệng vì sau lưng y tựa vào tường, quanh mình cắm đầy ám khí mà không mũi nào làm thương tổn đến người y.

Hồ Bát Nhã bở vía cơ hồ ngất xỉu. Sau một lúc lâu y mới rời khỏi tường vá, quay đầu ngó lại thì thấy hơn một trăm mũi ám khí vào tường để trống hình người. Y buồn rầu không nói gì, nhìn Triệu Bán Sơn xá dài đảnh giây lâu rồi đi thẳng ra cửa lớn đông tuốt, cũng không ngỏ lời từ biệt Phúc công tử nữa.

Triệu Bán Sơn phô trương thủ pháp này tức là cảnh cáo Trần Vũ, cũng chẳng ai dám can thiệp.

Trần Vũ sắp chết đến nơi, còn miễn cưỡng lên tiếng :

-Trước nay quan nha và giặc cướp chẳng đội trời chung. Tại hạ chết đi để báo đáp Phúc công tử là xong.

Triệu Bán Sơn cả giận, nhìn bọn Vương Kiếm Anh nói :

-Trong Thái Cực Môn có hạng khốn kiếp này là cái nhục lớn cho môn hộ. Triệu mỗ tưởng kết án hấn ở nơi khác nhưng hấn bắt buộc Triệu mỗ phải nói huých toẹt ra.

Chính Trần Vũ thực tình khngông hoiêu đã đắc tội gì với vị Tam đương gia này ở Hồng Hoa Hội. Nguyên hấn là người rất khôn ngoan, ít khi kết oán với ai. Hấn liền đáp :

-Phải tời ! Việc thiên hạ không qua được chữ lý. Lão nói ra để quần hào bình nhậ.

Triệu Bán Sơn hắng dặng một tiếng trở vào cô gái nước da đem nhẻm, cặp mắt thao láo nói :

-Người có nhận ra được vị tiểu muội muội này không ?

Trần Vũ lắc đầu đáp :

-Tại hạ không biết. Trước nay chưa gặp y bao giờ.

Triệu Bán Sơn nói :

-Đáng tiếc là người nhận biết phụ thân y. Y là con gái Lữ Hy Điền ở phủ Quảng Bình.

Lão vừa nói câu này sacứ mặt Trần Vũ đã lợt lạt, bây giờ càng lợt lạt hơn.

Quần hào " ủa " một tiếng nhìn vào cô gái.

Cô gái nhỏ này lối mười hai mười ba tuổi nhưng đầy vẻ phong sương. Hiển nhiên cô đã chịu đựng không biết bao nhiêu nỗi khổ cực.

Cô gái nhìn thẳng mặt Trần Vũ lớn tiếng :
-Ngươi chưa từng thấy ta nhưng ta đã gặp ngươi rồi. Đêm hôm ấy ngươi hạ sát

huynh đệ và gia gia ta. Ta ở ngọpài cửa sổ nhìn vào rõ lắm. Đêm nào ta cũng nằm mơ thấy ngươi.

Cô nói mấy câu này như đinh đóng cột,. Trần Vũ quả nhiên đã làm việc đó. Hấn há miệng líu lưỡi " ồ ồ " mấy tiếng không chối cãi được.

Triệu Bán Sơn nhìn mọi người chấp tay nói :

-Tên họ Trần này nói đúng. Việc thiên hạ khngông qua được chữ lý. Triệu mỗ đem tiền nhân hạ quả về vụ này nói ra để các vị bình nghị. Chắc các vị cũng biết ba mngười sư huynh đệ ở Thái Cực Môn tại phủ Quảng Bình. Về võ công thì tiểu sư đệ Lữ Hy Hiền cao thâm hơn cả.

Lão hỏi Trần Vũ :

-Người xưng hô Lữ Hy Hiền bằng gì ?

Trần Vũ cúi đầu xuống đáp :

-Lão là sư thúc của tại hạ.

Hanứn gĩ rằng Triệu Bán Sơn đã thuật lại chuyện cũ thì bất tất phải phân biện với lão nữa. Trong lòng hanứ chỉ ngậm tính kể thoát thân.

Triệu Bán Sơn nói tiếp :

-Đúng rồi ! Lữ Hy Hiền làm sư thúc hấn. Tại hạ vbốn không quen biết họ Lữ. Lão làm giáo sư trong phủ Thân Vương ở Bắc Kinh trhi bọn người quê mùa như tại hạ làm sao với tới sao ?

Câu này lão tỏ ra có điều bất mãn, nhưng lão là người trung hậu, nể mặt cácô bé nên chỉ nói vậy thôi.

Lão kể tiếp :

-Tại hạ ẩn cư tại Hồi Cương, những mối ân thù võ lâm ở Trung Nguyên không muốn nghe và cũng không muốn dính líu. NHưng một hôm vị tiểu cô nương này tìm đến tại hạ và xin giữ lấy công đạo.

Đoạn lão hỏi cô bé :

-Tiểu cô nương lấy cái đó ra để các vị thúc bá coi.

Cô bé liền cởi cái bộn sau lưng xuống, lại cẩn thận lấy cái túi vải mở ra. Dưới ánh đèn lửa, mọi người trông rõ là đôi bàn tay khô đét. Bên cạnh còn mảnh vải trắng viết đầy chữ máu.

Triệu Bán Sơn lại bảo cô :

-Cô nói hết chuyện cho các vị nghe đi !

Cô bé cầm hai cánh tay người., nốc mắt chan hòa, ghen ngào nói :

-Gia phụ bị bệnh nằm liệt giường đã lâu. Một hôm tên họ Trần này đột nhiên dẫn ba tên đại hán tới vào nhà lúc nửa đêm. Chúng nói là vâng lệnh Vowng Gia yêu cầu gia phụ nói chỗ bí hiểm về cứu quyết TháiCực Quyền gì đó. Không hiểu tại sao hai bên xảy cuộc tranh chấp. Gia đệ sợ quá oà khóc. tên họ Trần liền chụp lấy gã giờ bảo kiếm lên uy hiếp gia phụ và hăm người nếu không nói ra là hấn giết chết gia đệ. Gia phụ nói mấy câu, tiểu nữ chẳng hiểu gì. Hấn... hấn liền giết chết gia phụ.

Cô nói tới đây nước mắt càng tuôn ra xối xả.

Hồ Phỉ la lên :

-Hấn tàn ác như vậy sao còn không giết đi ?

Cô bé đưa tay áo lên lau nước mắt kể tiếp :

-Về sau gia phụ động thủ với chúng. Bọn chúng đông người mà gia phụ lại mắc bệnh nên bị bọn chúng sát hại. Sau Tôn bá bá tới nơi, tiểu nữ liền kể lại với bá bá.

Cô bé không hiểu những chi tiết ân oán trong võ lâm nên cô nói không được rõ ràng.

Triệu Bán Sơn iả thích :

-Tôn bá bá mà cô nói đây là Tôn Cương Phong, chưởng môn phái Thái Cực Môn ở phủ Quảng Bình.

Quần hào đều nghe danh tự nhân vật này liền gật đầu.

Tiểu cô nương lại nói :

-Tôn bá bá ngẫm nghĩ mấy ngày, đột nhiên kêu tiểu nữ tới. Bá bá cầm đao chặt tay trái mình lấy vết máu viết một phong thư rồi đặt đao xuống bàn, đoạn dùng sức đập cánh tay vào lưỡi đao để chặt đứt bàn tay mặt. Bá bá lại hô đem tiểu nữ đưa tới Hồi Cương giao cho Triệu bá bá. Tôn bá bá còn nói : Trong môn hộ ngoại trừ Triệu bá bá, không ai trả được huyết thù cho gia phụ.

Quần hào nghe cô thuật chuyện ngơ ngác nhìn nhau, đều nhận thấy đây là một đại thảm sự ở nhân gian. Nhưng cô này còn nhỏ nói không được rõ ràng vì chính cô không hiểu.

Triệu Bán Sơn nói :

-Tại hạ có biết Tôn Cương Phong. Ngày trước y vẫn coi thường Triệu mỗ, đã đến Ôn Châu đánh nhau với Triệu mỗ một trận. Không ngờ do đó mà hình ảnh Triệu mỗ in vào trong tâm y.

Mọi người nghĩ thầm :

-Nhất định là Tôn Cương Phong đã thất bại trong cuộc đấu này.

Triệu Bán Sơn lại nói :

-Trong lá huyết thư Tôn Cương Phong tự than mình là chưởng môn phái Thái Cực ở Quảng Bình nhưng bất tài không thể triệt hạ tên bạn đồng họ Trần. Vì thế mà y chặt hai tay đưa cho Triệu mỗ, trong thư y còn nói những gì ngưỡng vọng Triệu gia nghĩa cả hãy cứu cấp người trong cơn hoạn nạn. Hà hà ! Y tặng Triệu mỗ tay, lại còn " đội mũ " lên đầu cho, Triệu mỗ tuy chưa có tâm tình nào với y mà chẳng thể chối từ vụ này y đã giao cho.

Trần Vũ sắc mặt lợt lạt nói :

-Phong thơ chưa chắc đã là thủ bút thật, hãy đưa tại hạ coi xem.

Hắn nói rồi từ từ đến bên cô bé lấy tờ huyết thư. Đột nhiên hắn xoay tay một cái. Ánh hào quang bập lánh. Tay trái hắn cầm lưỡi trủy thủ chỉ vào sau lưng cô bé, la lên :

-Hay lắm ! Chết thì cùng chết cả.

Biến diễn đột ngột xảy ra ngoài sự tiên liệu của quần hào.

Triệu Bán Sơn tiến lại hai bước định đoạt người nhưng thấy Trần Vũ tay trái chịt cổ Lữ tiểu muội, hắn trầm giọng quát :

-Lão mà tiến thêm một bước thì chính là lão làm hại tính mạng con nhỏ này.

Triệu Bán Sơn kinh hãi, dĩ nhiên phải lùi lại một bước. Trong lúc nhất thời lão hoang mang, chẳng có kế gì, tự hỏi :

-Làm thế nào bây giờ ? Nếu có Thất đệ ở đây thì nhất định y tìm ra được kế hoạch.

Nên biết Triệu Bán Sơn bản tính nhân hậu, không sở trường về việc đối phó với bọn tiểu nhân gian trá. Gặp cảnh khốn quẫn, lão Hoàn là người túc trí đa mưu. Trần Vũ tay mặt cầm trủy thủ đâm rách áo sau lưng của Lữ tiểu muội. Mũi đao chỉ vào da thịt. Hắn muốn cho Triệu Bán Sơn chẳng có cách nào dùng ám khí đánh rớt trủy thủ, liền chột mắt lên nhìn Triệu Bán Sơn :

-Triệu Tam Gia ! Giữa Tam Gia và tị hạ trước nay chẳng có thù oán gì, nếu Triệu Tam Gia mà phát ám khí bắn mù mắt của tại hạ, tại hạ cũng liều mạng.

Triệu Bán Sơn tay cầm hai mũi kim tiền tiêu định bắn vào mắt Trần Vũ, tưởng rằng hắn cúi xuống hoặc né tránh, hoặc giơ tay lên che mắt. Không ngờ hắn thấy việc rất mau đã nói huych toẹt ý đồ của lão ra trước.

Trần Vũ không dời khỏi Triệu Bán Sơn phòng lão có cử động gì rồi nói với Vương thị huynh đệ :

-Vương đại ca ! Vương nhị ca ! Bữa nay Triệu Tam Gia có điều xích mích với tiểu đệ. Nhị vị có biết nguyên nhân thế nào không ?

Wương thị huynh đệ cũng là đương sai trong phủ với Trần Vũ, tuy chẳng có gì thâm giao nhưng hẳn là người tròn, đối với ai cũng được lòng. Giả tử Vương thị huynh đệ mà không ụy kỵ võ công của Triệu Bán Sơn thì đã tìm lời khuyên giải rồi.

Wương Kiếm Anh đáp :

-Theo lời Triệu Tam Gia thì Tam Gia chịu ụy thác của người, vị tất sự thực đã đúng thế. E rằng bên trong còn có chỗ hiểu lầm.

Trần Vũ cười lạt hỏi :

-Hiểu lầm thì không có đâu. Vương đại ca ! Trước khi tiểu đệ vào phủ Phúc công tử đã làm đương sai ở phủ Định Thân Vương. Cái đó Vương đại ca đã biết chưa ?

Wương Kiếm Anh đáp :

-Phải rồi ! Trần huynh do Định Vương Gia tiến cử cho Phúc công tử. Vương gia đại nhân khen Trần huynh mẫn cán lắm.

Trần Vũ hỏi :

-Vừa rồi Triệu Tam Gia bảo tiểu đệ gia hại phụ thân cô bé này. Việc đó quả có thực nhưng tiểu đệ vâng lệnh Vương gia. Nhị vị đã ăn cơm nhà quan như tiểu đệ, vậy chủ nhân sai làm việc gì có dám trái lệnh không ?

Wương Kiếm Anh bây giờ mới hiểu Trần Vũ mượn cuộc vấn đáp với mình để giải thích đầu đuôi câu chuyện cho Triệu Bán Sơn nghe. Hẳn liền đáp :

-Cái đó kêu bằng đã vâng lệnh sai khiến là không tự chủ được nữa. Chẳng thể trách Trần huynh đệ.

Triệu Bán Sơn ở Hồi Cương tiếp được huyết thư của Tôn Cương Phong lập tức đưa Lữ tiểu muội đến phủ Quảng Bình nưng không tìm được Tôn Cương Phong liền tới Bắc Kinh để kiếm người. Lão điều tra biết Trần Vũ đã theo Phúc công tử trong cuộc Nam du.

Lão cười con Ngân Sương Trục Diện Câu chạy rất nhanh, mới hai ngày đã từ Bắc Kinh đuổi đến Thương Gia Bảo.

Trần Vũ sát hại cha con Lữ Hy Hiền thế nào quả Triệu Bán Sơn không hay. Lữ tiểu muội nhỏ tuổi nói không được rõ ràng. Nếu có hỏi thêm mấy câu là mắt cô đỏ hoe, miệng cô méo xệch rồi khóc nức nở. Bây giờ lão cũng muốn nghe Trần Vũ kể hết căn do, liền đáp :

-Người đã bảo thiên hạ không qua được chữ lý. Vậy người thử nói nghe. Lữ Hy Hiền là sư thúc người thì dù lão có phạm tội tà đình, người cũng không thể hạ thủ giết lão được.

Trần Vũ lúc này không sợ gì nữa. Hắn chắc mẩm bữa nay thoát chết chẳng khó khăn gì nhưng Triệu Bán Sơn không chịu bỏ qua, tất sau lại tiếp tục truy tìm cũng khó mà chống đỡ được.

oOo